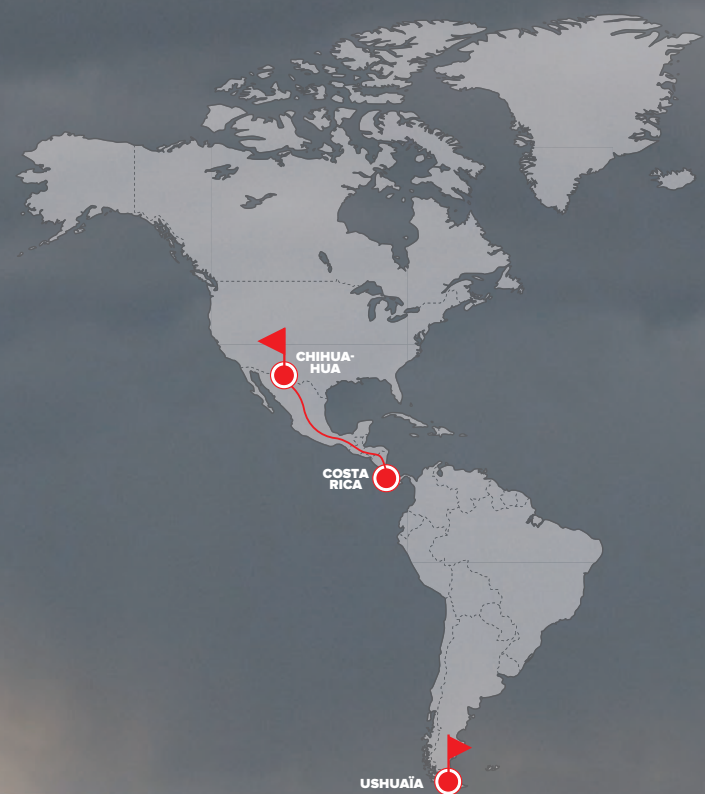

REISVERHAAL DE ONGELOOFLIJKE REIS (2)

TEX MEX

VAN PRUDHOE BAY (ALASKA) NAAR USHUAÏA (ARGENTINIË)

Ik ben weer bij Wrights Motorcycle Parts in Salt Lake City, een grote en gerespecteerde motorshop in South State Street. Mijn vriend Tim wacht me op, zoals hij al zo vaak deed. Ik stond voor het eerst aan Tims deur tijdens mijn 19-dagen durende 'Journey Beyond Reason' reis rond de wereld in 2005. Hij wachtte me op toen ik het Pan Am record op mijn naam probeerde te schrijven tijdens mijn 'Anatomy of an Adventurer' reis en nu staat hij er weer, me opwachgend en klaar om voor me te zorgen. Het is belangrijk dat er op een rauwe reis als deze iemand voor je zorgt.

Geschreven door Nick Sanders

Foto's Nick Sanders

“In vergelijking met het Mexico dat ik ken van vroeger, is dit mooie land volledig dolgedraaid. Het hoort thuis in een krankzinnigengesticht.”

Ik voel me klein en ben er op dit punt van mijn reis behoorlijk van overtuigd dat mijn trip geen wezenlijke waarde heeft. Ik voel mijn emoties in me opborrelen, maar probeer ze zo goed mogelijk te verbergen. Wat is het nut van je gevoelens uitdrukken wanneer je wordt verondersteld hard te zijn? Ik heb voor dit leven gekozen en enkel ik heb deze rode draad doorheen mijn leven geweven. Maar wat me dit keer echt intrigeert, is de diepte van mijn emoties terwijl ik me voorbereid om weer verder te gaan met weer maar eens een recordreis.

“Hey Nick, kom met deze mensen praten, ze zijn helemaal gek van motoren,” en zo gaat het maar door, ik word naar de motorgekken gerold, het middelpunt van mijn eigen reality show. Tims team werkt de hele nacht door. De voorvorkdichtingen worden vervangen, net als de voorste remblokken en de olie. Er worden nieuwe Continental banden om de velgen gelegd en mijn motor wordt stiekem ook schoongemaakt. Ik had gedacht Mexico binnen te rijden met een motor die er tien jaar oud uitziet, want met de 32.000 km die nu op de klokken staat heeft hij daar toch de kilometerstand voor. Nu ziet de Ténéré eruit als nieuw.

Ik heb er vijf volle dagen opzitten, elke periode van 24 uur heb ik 1.440 km afgelegd, elke nacht heb ik twee uur geslapen. Ik word ’s ochtends bevend wakker, in een bittere strijd om de overgang van slaap naar waken te winnen. Aan het eind van de dag, wanneer ik van de motor stap, heb ik amper een paar minuten de tijd om te eten en drinken vooraleer mijn hoofd op de tank zakt en ik in slaap val.

Het is 1u35 in de ochtend en ik moet voor 6 uur zien te vertrekken richting Douglas, Arizona, vlak aan de grens met Mexico. Ik heb mezelf zes uur slaap gegund bij een vriend thuis vooraleer ik ga proberen om in drie dagen tijd Mexico te doorkruisen. Na 160 km zie ik een rustig zandweggetje en

rijd ik de snelweg af, parkeer de motor en ga ernaast liggen. Ik slaap een uur. Vijf meter van mij vandaan ligt een treinspoor, een gele trein van Union Pacific Railroad dondert me luid toeterend voorbij. Ik ben zo moe dat ik het amper opmerk.

Ondertussen heb ik Alaska, Canada en de VS doorkruist. De volgende ochtend sta ik in Mexico, een land dat potentieel extreem gevaarlijk is. Sinds 2006, toen de Mexicaanse president Felipe Calderon de strijd aanging met de georganiseerde misdaad, zijn er meer dan 40.000 mensen omgekomen in drugsgerelateerd geweld. Meer dan 230.000 mensen zagen zich genoodzaakt te verhuizen door de territoriumstrijd tussen rivaliserende drugskartels. Volgens het gemeentelijke planbureau van Chihuahua staan in het nabijgelegen Ciudad Juarez zo’n 116.000 huizen leeg door oorlogsvoerende bendes. Volgens cijfers van de overheid werden er in Mexico in 2010 in totaal 15.273 drugsgerelateerde misdaden gepleegd. Vijftig procent daarvan was geconcentreerd in drie noordelijke staten: Sinaloa, Tamaulipas en Chihuahua.

In een poging om controle te krijgen, heeft het kartel dat bekendstaat als Los Zetas – volgens de Amerikaanse overheid het gevaarlijkste drugskartel in Mexico – de burgerbevolking zo geterroriseerd, dat ze gevlucht is. In Ciudad Mier, een klein stadje vlakbij de Amerikaanse grens, moesten in november 2010 400 mensen naar het nabijgelegen Ciudad Miguel Aleman vluchten nadat het kartel openlijk had bedreigd iedereen om te brengen. De chauffeur die op mijn laatste groepsreis het back-upvoertuig bestuurde, werd in Mexico gegijzeld door bandieten die zich voordeden als agenten. Hij werd een hele nacht vastgehouden terwijl er een geweer op hem gericht was, voordat hij ongedeerd werd vrijgelaten.

Tja, wat kan ik eraan doen? Ik moet hier doorheen om in Centraal-Amerika te geraken, waar – verontrustend genoeg – de situatie in Guatemala vergelijkbaar is.

Op het Mexicaanse platteland ligt het levensritme laag, maar het gevaar loert om elke hoek. In de stad Chihuahua, waar ik doorheen rijd, is de atmosfeer supergeladen. Ik vrees niet voor mijn leven, maar ik rijd snel door het centrum en stop voor niemand.

In vergelijking met het Mexico dat ik ken van vroeger, is dit mooie land volledig dolgedraaid, het hoort thuis in een krankzinnigengesticht. Als je een enkele drugskoerier door een dokter zou laten onderzoeken, dan zou je de symptomen van de zinsbegoocheling zien die het land gradueel teistert sinds 2006. Je zou uit het onderzoek ook kunnen afleiden dat de patiënt overgevoelig en toch wantrouwig is, makkelijk geïrriteerd en introvert, depressief, onbuigzaam, jaloers, egoïstisch, asociaal en verbitterd. Voeg daar nog wat psychopathische neigingen bij die ervoor zorgen dat het onderzoeksobject in kwestie bereid is te doden bij de minste provocatie, en je krijgt een vaag idee hoe het is om door Mexico te reizen.

Ik rijd hard over de Carrera Federal 570 vlakbij de Arco Norte snelweg. Een politieman waarschuwt me dat San Luis Potosi niet veilig is dus ik omzeil deze nog steeds ongelooflijk mooie hoofdstad van de gelijknamige deelstaat en rijd richting Santiago de Queretaro. Het is donker wanneer ik in San Juan del Rio aankom, dus ik zoek snel een hotel en crash op het bed.

De volgende dag rijd ik opnieuw snel. Overal rondom me is de spanning tastbaar. Hier zijn geen toeristen of andere reizigers en de verhalen die de ronde doen – of ze nu waar zijn of niet, ik heb er geen idee van – vertellen over motorrijders die van hun motor worden gesleurd en voor dood worden achtergelaten.

Met de twee reserve achterbanden aan de zijkant van de Ténéré vastgemaakt, ziet hij er wat gespierder uit. Ik stop weer na 800 km voor een energiedrankje en wat chocolade. Ik heb niet veel nodig om te blijven doorgaan. Ik voel me prima in vorm. ➤➤

Het gezicht van de uitputting.

Ik heb nergens pijn; heb eerder al zorgvuldig komaf gemaakt met mijn vermoeidheid door met mijn gedachten de nood aan slaap te overmeesteren.

Op het oppervlakkige niveau waarop ik reis, zie ik enkel contrasterende referentiepunten: grote, flashy auto's en mensen die op vuilnisbelten leven; zakenlui in maatpak en mannen die *in the middle of nowhere* langs de weg slenteren met niets in handen behalve hun eigen ongekende doel. En dat zal ik waarschijnlijk ook voor hen zijn: een kerel op een motor met één of ander ondefiniceerbaar doel.

Het nachtelijke verkeer is snel. Als je van de motor zou vallen, zou ik niet kunnen zeggen hoeveel auto's over je heen zouden rijden vooraleer er misschien een kleiner autootje met een kleinere motor op je verhakelde torso zou botsen en zo een groter obstakel zou vormen. Overdag gaat het zo mogelijk nog sneller, en ik rijd loeihard, met de stroom mee. 14 uur lang hots ik tussen vrachtwagens, bussen en auto's en stop enkel om te tanken. Mijn route wisselt af tussen autosnelweg en tolvrije wegen, wat voor een schril contrast zorgt: de autopista leidt je weg van bewoonde en dichtgepakte gebieden, terwijl je op de landelijke, gratis wegen letterlijk elke stad, dorp of stuk rondslingerende rommel op je pad vindt. Bandenreparateurs met vuile gezichten kruipen uit smerige hutten terwijl vrouwen, kinderen in vieze lompen en kippen rond gore barakken hangen. Naast de bandenkerels staan uitpuilende vuilbakken die drukbezocht worden door vogels die eten wat ze maar kunnen vinden. Iedereen wacht op een vrachtwagen die hier stopt met een lekke band, of op z'n minst voor eten. Vrachtwagenchauffeurs zijn hier koningen. Hun weggegooide broodjes worden ingepikt door schrale honden

en de vrouwen staan klaar om het geld van de truckers op eender welke manier te verdienen. Kippenboeren kruisigen hun kippen op een spies, terwijl een hoer me wenkt vanuit een deurgat. Ik kijk slechts vanuit mijn ooghoeken, maar aantrekkelijk is het niet, dat moddervette lichaam dat in een lila minirokje geperst werd. Een beetje verderop begint de autopista weer, dit keer is het een uitstekend aangelegde snelweg. Aan het tolhuisje moet je niet alleen goed uit je doppen kijken, je moet ook ogen op je rug hebben voor het geval er een oude man achter je stopt die niet goed meer kan zien, of een jongeman aan de coke, of iemand die zin heeft om je te vermoorden gewoon omdat het kan. Tolhuisjes zijn bovendien een favoriet werkerterrein van bandieten. Het verkeersgedrag op deze snelwegen is een schril contrast met

“Kippenboeren kruisigen hun kippen op een spies, terwijl een hoer me wenkt vanuit een deurgat.”

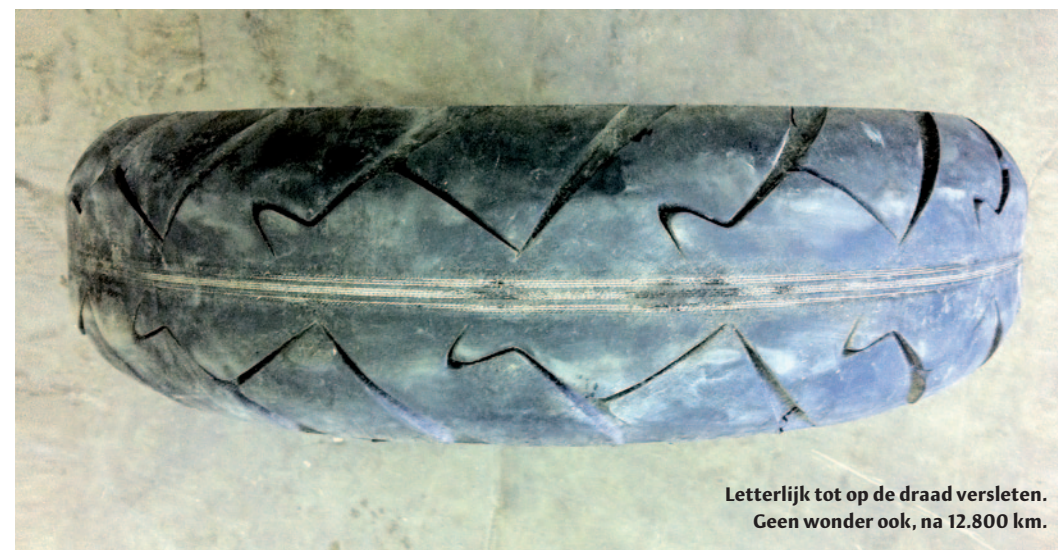
de relaxed Amerikaanse manier van rijden. In Mexico is snel op je bestemming geraken belangrijker dan de mogelijkheid dat je er misschien niet levend aankomt. Het is 5 uur in de ochtend en ik bevind me helemaal in het zuiden, diep in het platteland. Na amper drie uur slaap wil ik mijn klein, fijn hotelletje niet verlaten. Buiten levert de bananenman zijn fruit. In het kleine restaurant aan de overkant spuit een vrouw de tegelvloer schoon met een tuinslang terwijl er een klein meisje rond haar benen hangt. Het donderende geluid van de occasionele vrachtwagen wordt onderbroken door fluitende vogels en het verlangen om te blijven wint het bijna van mijn drang om verder te reizen. In dit kleine hotel, met zijn rustige charme en zandkleu-

rige, met groen omrande façade, voel ik me eenzaam. Ik mis niet alleen mensen om me heen, maar ook de bedaardheid van een trip die nu helemaal gecasteerd wordt door de snelheid. Het leven onderweg heeft een rauwheid die nog uitvergroot wordt wanneer je aan deze snelheden reist. Zoals gemorste benzine meteen verdampt in een verschroeiende zon, zo verdampt snel reizen ook meteen je herinneringen. Ze worden zo snel gevormd en er wordt zo snel weer van de ervaring weg gereden, dat de herinneringen niet altijd de tijd hebben om te blijven plakken. Wat ik wel weet is dat de Super Ténéré strak aanvoelt, als een boogpees, een volbloed motor in een ingetogen jasje. Er hangt een air van understatement rond, alsof hij zegt “Kan ik dit wel?”, maar mijn God, ja, hij kan het. Als voertuig spreekt hij je niet direct aan, hij kruipt eerder langzaam onder je vel, altijd klaar om te vertrekken. Mijn idee van wat deze motor kan is helemaal op z'n kop gezet door de ervaringen die hij me al geschonken heeft. Hij

is subliem, kan letterlijk de hele wereld aan. Na Mexico rijd ik Guatemala binnen. Bij de grens word ik plots overmand door uitputting en wil ik alleen nog maar slapen. Door Centraal-Amerika reizen is één lange opeenvolging van onlogische en schijnbaar nutteloze bureaucratie, de grenzen worden bemand door (meestal) goedbedoelende mensen die constant verward zijn in een verbijsterende strijd om een onbegrijpelijk systeem te ontwarren. De uren kruipen voorbij terwijl ik wacht op mijn papieren die verwerkt worden. Het wachten blijft duren, meer papierwerk passeert de revue. Ik teken gedrukte brieven die me telkens speciale toelating geven om het vorige struikelblok te overwinnen, steeds opnieuw. Het is al donker. ➤➤

Giftige Guatemalteekse rups, iemand?

Letterlijk tot op de draad versleten. Geen wonder ook, na 12.800 km.

Ik vraag aan een van de meisjes bij de douane welk deel van mijn route zij 's nachts als veilig beschouwt. Guatemala heeft een meedogenloze reputatie voor wie 's nachts durft te reizen. Ik vraag naar bandieten, en ze vertelt me dat er een korte sectie is vlak bij Escuintla, waar dikke bomenrijen tot aan de weg reiken. Is het hier waar gemaskerde mannen mensen van de weg af dwingen, wil ik weten. Ze knikt. Het is een ziek idee te denken dat ik hier-van geniet. Het is ronduit pervers om in zulke harde, natte omstandigheden door het donker te rijden en proberen te ontcijferen wat strikt willekeurige verkeerspatronen lijken is even gevaarlijk. Door zulk een corridor van bomen rijden zou hetzelfde zijn als een bergbeklimmer die een rots-puntje vastpakt zonder zeker te zijn dat het zijn gewicht zal houden. Buiten houdt een man met krullen een gebroken colaflesje en een zak vol rommel in zijn handen. Naast hem ligt een kleine, kwispelende hond. Hij praat met me in een grommende taal, door-

spekt met amper herkenbare fragmentjes Engels. Ik begrijp dat hij in Manhattan en de Bronx heeft gewoond. Hij ziet eruit alsof zijn avonturen zich niet verder uitstrekken dan de dichtstbijzijnde vuilnisbak, maar ik kan mis zijn. Plots krijg ik mijn rijbewijs weer in handen. Enkele tellen later krijg ik ook

“Een reiziger heeft de neiging te denken dat de wereld propvol interessante mensen zit – waarom zou hij anders reizen?”

de papieren van mijn motor weer terug, net als mijn paspoort en verschillende andere documenten. Ik denk dat ik een volledige dag verloren ben. Misschien wordt het me duidelijk hoe ik dit ellendige tijdverlies een beetje kan compenseren wanneer ik El Salvador doorkruis. Fluitende vogels hoog in de bomen maken me bijna duizelig van kalmte. Ik kan ze niet zien want ze zijn klein en verschuilen zich waarschijnlijk in de hoogste takken, maar hun gezang is een prachtig tegengewicht

voor de talloze menselijke geluiden die mijn aandacht vragen. Ik rijd doorheen Guatemala, dan Honduras en El Salvador, vervolgens Nicaragua en Costa Rica. Een reiziger heeft de neiging te denken dat de wereld propvol interessante mensen zit – waarom zou hij anders reizen? Zou het een soort van zelfontwikkeling zijn? Misschien is het de idee dat je controle hebt over je leven onderweg, een gevoel dat je in normale omstandigheden – thuis - misschien niet hebt. Ik

sta op, rijd met mijn motor, ik ga slapen. Simpel. Langs de andere kant, als je nog controle hebt dan ga je misschien niet snel genoeg? Reizigers moeten al hun moed bij elkaar rapen. Het geluid van controle hoeft geen luid gebrul te zijn. Voor mij is het de zachte stem aan het eind van de dag die zegt: “Morgen probeer ik nog een keer.” ■

HET VERVOLG VAN NICKS ONGELOOFLIJKE REIS LEES JE IN HET VOLGENDE NUMMER

GEEF VOORRRANG AAN VEILIGHEID.

KOM DE NIEUWE BMW F 700 GS & BMW F 800 GS BEWONDEREN BIJ DE DEALER IN UW BUURT.

F 700 GS

F 800 GS

Antwerp Moto Store
Antwerpsesteenweg 126
2630 Aartselaar
Tel.: 03 828 02 02
Fax: 03 825 04 29
info@antwerpmotostore.net.bmw.be
www.antwerpmotostore.bmw.be

BM Center
Sint-Elooistraat 135
8020 Oostkamp/Ruddervoorde
Tel.: 050 82 24 05
Fax: 050 82 72 85
info@bmcenter.net.bmw.be
www.bmcenter.be

BMW Brussels
L. Mommaertsstraat 2
1140 Brussel
Tel.: 02 730 49 19
Fax: 02 726 97 96
info.motorrad@bmwbrusevere.net.bmw.be
www.bmwbrussels-motorrad.be

Dirk Meeusen Motoren
Bospad 1
2450 Meerhout
Tel.: 014 82 04 46
Fax: 014 82 04 47
info@meeusenmotoren.net.bmw.be
www.meeusenmotoren.be

Lievens Mechanics
Steenweg op Aalst 92
9620 Zottegem
Tel.: 09 360 52 61
Fax: 09 361 07 20
info@lievens.net.bmw.be
www.lievensmechanics.be

Ludwig Motors
Gentse Baan 68
9100 Sint-Niklaas
Tel.: 03 750 23 90
Fax: 03 750 23 95
info@ludwigmotors.net.bmw.be
www.ludwigmotors.bmw.be

M&M Inghelbrecht
Torhoutsesteenweg 547
8400 Oostende
Tel.: 059 70 19 19
Fax: 059 80 03 40
info@inghelbrecht.net.bmw.be
www.motos-inghelbrecht.be

Motorsport Mabbe
Rijksweg 299
8710 Wielsbeke
Tel.: 056 66 68 15
Fax: 056 66 55 59
info@mabbe.net.bmw.be
www.mabbe.be

Peter D'Haese
Xavier De Cocklaan 40
9831 Deurle (Gent)
Tel.: 09 282 87 30
Fax: 09 282 91 44
info@dhaese.net.bmw.be
www.dhaese.bmw.be

Peter Motor Works
Paniswijerstraat 1/1
3600 Genk
Tel.: 089 20 82 50
Fax: 089 20 82 60
info@petermotorworks.be
www.petermotorworks.be

Van den Broeck Motors
Ninoofsesteenweg 681
1701 Dilbeek
Tel.: 02 451 65 50
Fax: 02 451 65 55
info@vandenbroeckmotors.net.bmw.be
www.VandenBroeckMotors.be

Winge Motors
Wingepark 7
3110 Rotselaar
Tel.: 016 44 08 00
Fax: 016 44 08 01
info@winge.net.bmw.be
www.wingemotors.be